

РЕШЕНИЕ

№ 18901

гр. София, 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2443** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „D.-B. C.“ с идентификационен номер на ЮЛ [ЕГН], с адрес по чл. 8 от ДОПК – Г., Ф. 14, 19055, S., представлявано от управителя А. Й., чрез адв. С. И. С. /САК/ със съдебен адрес гр. С., [улица], ет. 1, офис 4 срещу Решение № ПО-3/12.01.2026 г, издадено от директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ на основание чл.121, ал.1 от ДОПК, постановено от главен публичен изпълнител П. В. в ТД на НАП С. с изх.№ С250022-023-0003441/12.12.2025г.

В жалбата се посочват основания за незаконосъобразност на акта, както и за неговата нищожност, поради липса на компетентност на издателя му да извършва правни и процесуални действия срещу чуждестранно юридическо лице, за което се твърди, че не извършва стопанска дейност на територията на Република България, а е служебно регистрирано от данъчните органи без акт за тази регистрация да е връчен на представител на дружеството. Излагат се съображения за незаконосъобразност на акта, поради противоречие с материалния закон и неспазване на принципа на съразмерност по АПК, тъй като не се сочи предполагаемия размер на задълженията по ЗДДС. Иска се от съда да бъде отменено Решение № ПО-3/12.01.2026 г., както и оспореното ПНПОМ. В съдебно заседание жалбата се поддържа изцяло от преупълномощения процесуален представител адв. Д.. Претендират се съдебни разноски в размер на заплатената държавна такса.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП, [населено място], се представлява от процесуален представител юрк. А., която оспорва жалбата и поддържа мотивите в Решението на Директора на

ТД на НАП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, въз основа на представените и приети доказателства по делото, становищата на страните и приложимия закон, приема за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250022-023-0003441/12.12.2025 г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], е издадено въз основа на Искане за предварително обезпечаване на задължения № Р-22221025007000-039-001/03.12.2025, изд. от И. Н.- Главен инспектор по приходите, ТД-НАП, в качеството и на ръководител на ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221025007000-020-001/03.12.2025г. изд. от К. Г. М. на длъжност началник сектор НАП, с което е възложено извършване на ревизия на D.-В. С., идентификационен номер [ЕГН], адрес по чл. 8 от ДОПК – Г., с която е възложена ревизия за периода от 01.01.2024-31.12.2024г., за установяване на задължения за корпоративен данък, изменена с последваща ЗВР № Р-22221025007000-020-002/15.12.2025г., с която се определя в предмета на ревизията да се включат и задължения за периода от 01.01.2024г.-30.11.2025г. за данък върху добавената стойност. В мотивите на Искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки е посочено, че лицето е квалифицирано от Дирекция РОС, като „лице с рисково поведение и индикация за отклонение от данъчно облагане“. Посочено е, че немското дружество извършва „търговска дейност на територията на Република България, без да плаща дължимите данъци“, поради което и на 01.12.2025 е извършена служебна регистрация и е даден служебен ЕИК: [ЕГН]. Твърди се, че немското дружество е собственост на А. В. Й.. Посочено е в мотивите на искането, че дружеството няма едвимижима собственост на територията на Република България, както и че няма данни за открити банкови сметки и регистрирани МПС-та. Налице, обаче са декларирани автомобили, които са собственост на „В.“ ГМВН, изброени са същите по марка, модел и номер на рамата, но без регистрационен номер. В искането за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ и в постановлението за налагане на ПОМ е посочено, че предполагаемия размер на задълженията на дружеството е общо в размер 246 250 лв. за корпоративен данък, за ревизириания период от 01.01.2024г- до 31.12.2024г.

С оспореното Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С250022-023-0003441/12.12.2025 г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], е наложен запор върху банкова сметка с IBAN [банкова сметка] в търговска банка „ПИБ“ АД, като не се сочи тази сметка да е собственост на юридическото лице. В постановлението е изложено, че въз основа на представени платежни документи и банково извлечение се установява, че парите на дружеството минават през тази сметка.

Постановлението е оспорено по предвидения в закона административен ред, като с Решение № ПО-3/12.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място] е оставена без уважение жалба с Вх. № Ж-22-10/05.01.2026 г. по регистъра на ТД на НАП – [населено място], на D.-В. С., срещу оспореното постановление, като всички оспорвания и възражения на жалбоподателя са приети за неоснователни.

По делото са приети документите от административната преписка, представени от ответника.

С оглед възражението на жалбоподателя за липса на компетентност на органа, издал оспорения акт, относно факта, че немско юридическо лице е субект на данъчни задължения в Република България от ответника по делото е представена и приета административната преписка във връзка

с издаването на акта, с който дружеството жалбоподател е служебно регистрирано с номер [ЕГН], която включва служебно искане за издаване на служебен номер и удостоверение за регистрация. Не са изпратени от органите по приходите доказателства за връчване на удостоверението за регистрация с дата 01.12.2025 г.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е депозирана от активно-процесуално легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

На основание разпоредбата на чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки, след проведеното, както е в процесния случай задължително административно оспорване.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. По отношение на възражението за липса на компетентност на органа издал оспореното ПНПОМ, съдът намира, че съгласно нормата на чл. 167 от ДОПК, публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност по отношение на задължението си да се произнесе по искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки, а разполага с оперативна самостоятелност по отношение на акта си по същество, т.е. задължен е да прецени наличието или липсата на предпоставки за постановяването на съответния акт по същество, но не е компетентен да проверява дали субекта е действително данъчно задължено лице в България по смисъла на ДОПК. В случая, когато е обвързан от валидно и допустимо искане и представени доказателства, публичният изпълнител по смисъла на чл. 167 от ДОПК, не извършва проверка относно действителността на това дали юридическото лице по отношение, на което се искат мерки по чл. 121 от ДОПК, е субект на данъчното право на Република България, по смисъла на материалните закони ЗКПО и ЗДДС, след като му е издаден вече служебен номер. Така следва да се приеме, в настоящото производство, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, който е сезиран с искане, във връзка с ревизия и по отношение на лице, което има регистрационен номер като данъчно задължено лице в НАП, поради което и съдът намира за неоснователно искането за обявяване нищожност на акта.

Същевременно, обаче, съдът за пълнота на изложението намира за необходимо да посочи, че представянето на идентификационен номер от регистъра на НАП, за чуждестранно юридическо лице, не доказва категорично правосубектността на същото като данъчен субект в Република България, по безспорен и категоричен начин. Съдът приема, че вписването в съответен специален регистър, е фактическо действие, което се основава на правен акт, а именно: Акт за служебна регистрация, който следва да е връчен и подлежи на самостоятелно обжалване. Основанията за вписване са посочени в съответните материални закони /ЗКПО и ЗДДС/, което вписване се осъществява с надлежен писмен правен акт. Доколко представения по делото документ с изх. № 220772505307492/01.12.2025 г./ лист 151/ наименуван като „удостоверение за регистрация“ е визирания в разпоредбите на ДОПК правен акт и дали е налице връчване на същия са въпроси предмет на самостоятелен контрол. Такъв може да бъде реализиран при оспорване на акта за регистрация по чл. 83, ал.4 от ДОПК и в хода на провеждащото се ревизионно производство, съответно при последващо административно и съдебно оспорване на акта, с който то приключва. В настоящото производство, не е доказано, с оглед указаната от съда доказателствената тежест, която носи ответника, че жалбоподателят е субект на данъчно облагане и на какво основание, но

предвид процесния предмет, във връзка с представена валидна регистрация в НАП, съдът приема, че актът е издаден от компетентен орган, но същия е необоснован и недоказан по отношение наличието на субект, който е данъчно задължено лице в Република България, както и по отношение на спазването на изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК и като такъв подлежи на отмяна.

По силата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителните мерки в три сручая, когато: длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; не съществува изпълнително основание; не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК.

Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, което да обуславя съдебна отмяна на обезпечителните мерки.

Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК не е приложимо с оглед това, че спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя, като за налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2 ДОПК не се изисква.

Спорно по делото е дали е налице третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК – обезпечителните мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

В процесния случай в искането за налагане на предварително обезпечаване на задължения като мотиви е посочено единствено, че задълженото лице е квалифицирано от Дирекция „РОС“ като лице с рисково поведение, което е индиция за отклонение от данъчно облагане. Твърденията и мотивите, изложени в постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки са още по-кратки и бланкетни. Преценката за съществуване на основанието по чл. 121, ал. 1 ДОПК за издаване на ПНПОМ, е в зависимост от мотивирането на искането за налагане на обезпечителни мерки на жалбоподателя. Според текста на цитираната разпоредба на чл. 121 ал.1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаването на ревизионния акт, органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване на извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В тази връзка мотивиране трябва да бъде извършено, както по отношение на имуществото на лицето, така и по отношение на размера на предполагаемото вземане. Мотивирано означава обосновано, подкрепено с факти и доказателства, искане на органа по приходите до публичния изпълнител за налагането на предварителни обезпечителни мерки. В случая мотиви липсват, а те са още по-необходими поради факта, че с процесното постановление се налага заповед върху налични и постъпващи суми по банкова сметка на трето лице, а не по сметка, собственост на ревизираното ЮЛ. Видно от събраните доказателства по делото сметката с IBAN [банкова сметка] не е собственост на дружеството жалбоподател, а по нея упълномощено лице е А. Й., управител на „D.-B. C.“. Всъщност от постановлението не става ясно, чия е тази сметка, още повече, че в искането от 03.12.2025 г. е посочено, че дружеството няма открити банкови сметки. По този начин с процесното постановление публичния изпълнител по бланкетно искане налага заповед на банкова сметка, собственост на трето лице, което не е ревизирано.

От събраните доказателства не се установява също така, защо органите по приходите и съответно публичния изпълнител приемат, че са възможни сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на които събирането на задълженията ще бъде невъзможно или

значително затруднено по смисъла на чл. 121, ал. 1 от ДОПК. За да бъде възможна обективна преценка на тези обстоятелства, още в искането за налагане на ПОМ е необходимо да е налице анализ относно наличното имущество на длъжника и съпоставка на същото с размерът на евентуалните бъдещи задължения, които биха били установени от НАП. В случая подобна обосновка и мотиви липсват. Още повече, че видно от административната преписка с едно искане за налагане на ПОМ са реализирани две обезпечителни мерки. Освен процесното постановление, с друго от дата 03.12.2025 г. е наложен заповор върху 12 броя моторни превозни средства. Като в това постановление не е посочена, нито балансовата стойност на заповорираниите МПС-та, нито застрахователна такава, която може да се удостовери със застрахователно удостоверение и оценка. По този начин без данъчна оценка или застрахователна стойност на наложениия заповор на движимите вещи с постановлението от 03.12.2025 г., настоящият съдебен състав няма как да приеме, че процесното постановление от 12.12.2025 г. е издадено при спазване разпоредбите на чл. 121, ал. 1 от ДОПК и издадено по мотивирано искане. Това е така, тъй като в ПНПОМ с изх.№ С250022-023-0003441/12.12.2025г. присъства сумата на очаквания размер на задълженията – 246 250 лв., но не става ясно дали вече наложените ПОМ – заповор върху 12 броя МПС не е напълно достатъчен, за да покрие предполагаемия публичен дълг. Нито в искането, нито в обжалваното постановление или пък в Решение № ПО-3/12.01.2026 г. се сочи каква е стойността на тези 12 броя движими вещи. Преценката по чл. 121, ал. 1 от ДОПК изисква съпоставяне на размера на задължението, включващо главница и лихви и стойността на обезпечението, определена по предвидения в чл. 195, ал. 6 от ДОПК ред. От вида и марката на заповорираниите движими вещи с първото постановление от 03.12.2025г. става ясно, че те са от категорията на луксозни и скъпи автомобили, което е публично достъпна информация и не подлежи на доказване. Оттук следва, че е възможно тяхната стойност по смисъла на чл. 195, ал. 6 от ДОПК да е достатъчна за обезпечение на предполагаемите задължения в размер на 246 250 лв. При наличието на вече наложено обезпечение, както и при липсата на мотиви и детайлна съпоставка между размера на същото и остатъка като необезпечено бъдещо вземане, процесното постановление се явява недоказано и необосновано.

Същото е издадено в нарушение на изискванията на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, тъй като не се доказва обезпечителната нужда, а именно липсата на възможност ревизираното лице да изпълни бъдещите си задължения с имуществото, с което разполага към момента. Това е така поради факта, че в обжалваното постановление не е налице финансов анализ за наличното имущество на ревизираното лице, както и мотиви за налагането на обезпечението. Мотиви, които следва на база на установените доказателства да обосноват защо изпълнението на задължението би могло да бъде невъзможно или сериозно затруднено. Органите по приходите е следвало да категоризират изпълнението като невъзможно, ако към датата на налагане на ПОМ, ревизираното лице няма имущество на стойност съвпадаща или по-висока от размера на предполагаемите задължения. Алтернативно да изложат, че изпълнението ще бъде значително затруднено поради конкретни обстоятелства като например наличие на тежести върху активите на ревизираното лице, липса на ликвидност на същите или друго. Нито в ПНПОМ с изх.№ С250022-023-0003441/12.12.2025г., нито в Решение № ПО-3/12.01.2026 г. се съдържа подобна мотивирана обосновка.

Според съда при налагането на ПОМ чрез процесното постановление не е спазен и заложеният в чл. 6 АПК принцип за „съразмерност“, който е субсидиарно приложим в производствата по ДОПК. Съгласно принципа за „съразмерност“, когато с административен акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Поради липсата на съпоставка и мотиви не може да се установи дали размерът на наложеното обезпечение не

надхвърля значително размера на задълженията, съответно дали е приложена по-благоприятната мярка в случая.

Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорения акт - Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ на осн. чл. 121, ал. 1 от ДОПК, Изх. № С250022-023-0003441/12.12.2025г., е незаконсъобразен, като необоснован и недоказан по отношение на правосубектността на жалбоподателя като данъчен субект по смисъла на ДОПК, необоснован и недоказан, противоречащ на принципите на АПК и на материалния закон, по-конкретно, не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват сторените разноски, които са претендирани в размер на заплатената държавна такса от 25.56 евро и същите следва да се възложат на ответника.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 86-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на D.-B. С., Г., Ф. 14, 19055, S., представлявано от А. Й., чрез адв. С. И. С., Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание /ПНПОМ/ на осн. чл. 121, ал. 1 от ДОПК, Изх. № С250022-023-0003441/12.12.2025г., издадено от П. В. на длъжност Главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – [населено място], потвърдено с Решение № ПО-3/12.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ТД на НАП С., да заплати на D.-B. С., Г., Ф. 14, 19055, S., представлявано от А. Й., чрез адв. С. И. С., сумата от 25.56 евро, представляваща съдебни разноски в производството. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Съдия: